

SOLEMNITAT DE LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DE MONTSERRAT

HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER

3 DE FEBRER DE 2017

Is 56, 1.6-7; He 12,18-19; Lc 19, 22-40

Estimats germans i germanes, que compartiu amb nosaltres la joia dels 425 anys de la dedicació d'aquesta basílica:

El profeta Isaïes, a la primera lectura, feia un anunci que suposava una novetat per al poble de la primera aliança i que troba la seva plena realització en els temps cristians. Deia: *Els estrangers que s'han adherit per amor al Senyor [...] i es mantenen fidels a l'aliança podran entrar a la muntanya sagrada i celebrar les festes en la meva casa d'oració.*

El recinte on hi havia l'altar on s'oferien *holocaustos* i sacrificis del temple de Jerusalem, al qual feia referència, també, el profeta, era reservat al membres del poble d'Israel, no pas als estrangers. Però, el profeta anuncia de part de Déu que tot membre del gènere humà, i no pas únicament els del llinatge d'Israel, podrà accedir a la fe en el veritable Déu i entrar en la seva aliança, amb la sola condició que observi les prescripcions religioses i morals que provenen d'aquesta aliança. Tots els pobles, doncs, i no sols el d'Israel, podran alegrar-se de ser el poble de l'aliança amb Déu. Aquesta obertura universal, es fa realitat d'una manera general i profunda gràcies a Jesucrist, que de tota la humanitat en fa un sol poble (cf. Ef 2, 14). Gent de tots els països de la terra ha abraçat la fe cristiana i ofereix els seus sacrificis espirituals, no pas en el temple de Jerusalem, que ja no existeix, sinó en l'altar eucarístic.

El profeta deia en nom de Déu, que Déu deixaria *entrar* gent de tots els pobles a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la seva casa d'oració. Dues vegades deia que el lloc on s'aplegarien per pregar i fer ofrenes s'anomenaria *casa d'oració*. És fàcil de veure com aquesta profecia, llegida a la llum de Jesucrist, també es fa realitat a la nostra *muntanya* de Montserrat, en aquesta basílica que és lloc de pau i de pregària. També aquí veiem com gent de tots els pobles de la terra ve a pregar i a venerar Santa Maria i a celebrar els sagraments. Per això, a partir de la paraula que Déu adreça a través del profeta, en aquest 425è. aniversari de la dedicació d'aquesta basílica, hem volgut prendre com a lema per tot l'any: "La meva casa és *casa d'oració*".

Aprofundim una mica aquest ser "*casa d'oració*" per part de la basílica de Montserrat.

"*Casa d'oració*" vol dir que és un lloc on tot ajuda a elevar l'esperit cap a Déu. I en el nostre cas concret, també cap a Maria que ens porta sempre a Jesucrist. I fixeuvos que no he començat per dir que "*casa d'oració*" significa que és un lloc per demanar coses. Primer de tot, és un lloc per elevar el cor, el pensament, l'afecte, la voluntat cap a Déu. I no podem elevar el nostre cor cap a Déu des del nostre orgull i de la nostra voluntat, sinó des d'un cor humil i penedit. Des d'un cor com el de Zaqueu, a l'evangeli d'avui, després d'haver deixat entrar Jesús no sols a casa seva sinó sobretot a la seva vida, tal com mostrava l'evangeli. La humilitat és la base de la pregària. És des de la humilitat que podem adorar Déu i beneir-lo, que és el primer que hauríem de fer en posar-nos a pregar. És des de la humilitat que podem donar gràcies pels dons que rebem de Déu i que podem demanar perdó pels nostres mancaments. És des de la humilitat, encara, que podem pregar pels altres i confiar a Déu la nostra vida i les nostres necessitats. A la "*casa d'oració*", doncs, creixem en la fe i en

l'esperança que s'obren a la caritat. Els monjos, i també els escolans a un altre nivell, procurem que aquesta basílica sigui realment una "*casa d'oració*", en la qual ressoni la lloança divina i l'aclamació a la Mare Déu.

De tota manera, no som pas nosaltres els qui tenim la iniciativa quan ens disposem a pregar en les diverses formes que he esmentat. La iniciativa, la té sempre Déu. Per això en la "*casa d'oració*" que és aquesta basílica, hi ressona amb força la Paraula de Déu quan és proclamada en la litúrgia. I hi rebem els sagraments que són presència del Crist per actualitzar el misteri de la salvació i que ens atorguen la gràcia de Déu perquè puguem viure com a fills seus. Hi trobem, en la capella del Santíssim, la presència del Fill de Déu en el Pa eucarístic que es dona com a aliment espiritual i hi acull la pregària individual. Tot, en la "*casa d'oració*" ens vol disposar perquè ens obrim a una pregària contemplativa; és a dir, ens ajuda a recollir el nostre ésser sota la moció de l'Esperit Sant, vivint en simplicitat la filiació divina, escoltant la Paraula de Déu que ressona en el nostre interior, sentint-nos estimats profundament per Déu i posant-nos confiadament a les seves mans, disposats a fer la seva voluntat. En el silenci íntim del cor, la pregària ens permet de viure el creuament de mirades entre la del Senyor i la nostra, com el de els mirades de Jesús i de Zaqueu del qual ens parlava l'evangeli. Una mirada, la d'ell, Jesús,, que ens invita a veure la realitat a la llum de Déu, a compartir la seva compassió per tota la humanitat. Una mirada que suscita, entre ell i cadascun de nosaltres, una comunió plena de vida.

Pot ser, però, que entrem a la "*casa d'oració*" i no ens surti de pregar res, que experimentem només un silenci buit, un tedi feixuc, una eixutesa aparentment estèril. Això pot ser escola de perseverança i de creixement en l'amor gratuït. És que, de vegades, la pregària demana una lluita per superar la desmotivació, per vèncer les distraccions, per no caure en la temptació de deixar-la, per no descoratjar-se quan les nostres peticions sembla que no són escoltades. La lluita per pregar, ja és d'alguna manera pregària. I Déu l'escolta i l'acull sempre. I disposa totes les coses, no pas segons la nostra voluntat, que sempre és curta de mires a nivell espiritual, sinó segons el seu pla d'amor sobre cada persona per menar-la a la plenitud de la glòria de Jesucrist.

La basílica de montserratina és "*casa d'oració*" i, per tant, casa de tots els fills i filles de Déu que, portats per l'Esperit, s'hi apleguen per lloar el Pare, per asseure's a la taula de Jesucrist, per lloar Santa Maria.

La *casa d'oració* cristiana assoleix el seu cim al quan hi és ofert el sacrifici eucarístic; quan celebrant les nostres *festes*, renovem l'ofrena de Jesucrist com a víctima de salvació a favor de tota la humanitat. Procurem viure, doncs, aquesta celebració amb la intensitat que li escau.